

BIJSTAND NAAR WERK Ex-bijstandsmoeder Cilla Ezerman runt succesvol re-integratiebureau

Cilla Ezerman van Bijstand naar Werk: „Mensen hebben het recht op een uitkering, maar de plicht om eruit te komen.”

foto Franco Gori

‘Werk hóéft niet leuk te zijn’

Cilla Ezerman (36) was bijstandsmoeder met vier kinderen. Nu leidt ze een re-integratiebedrijf in Weert met acht werknemers, genaamd Bijstand naar Werk.

door Peter Heesen

Ze heeft deze ochtend twee stichtingen opgericht. De ene stichting houdt zich bezig met schuldhelpverlening, de andere beheert geld voor goede doelen. „18 procent van de winst van mijn bedrijf gaat daar naartoe. In het jodendom staat het getal ‘18’ voor leven.” Het leven lacht de joodse Cilla Ezerman toe. De oprichter en eigenaresse van re-integratiebedrijf Bijstand naar Werk won onlangs de Klankbord Ondernemersprijs 2010 van de Kamer van Koophandel in Lim-

burg. De prijs is voor de ondernemer die het beste resultaat behaalde met de adviezen van oud-directeuren, verenigd in de Stichting Klankbord. „Ik werd gekozen uit 450 mkb-bedrijven.” In 2000 keerde Cilla Ezerman met man en vier kinderen terug naar Nederland, na een verblijf van tien jaar in Israël. „Mijn man kon niet aarden in Nederland en keerde terug. Ik bleef hier. Met vier kinderen, onder wie een drieling. Ik had geen werk, geen opleiding, geen sociale contacten. Mijn Nederlands was gebrekkig” Ze ging bij jaar vader wonen en belandde in de bijstand. Maar niet voor lang. „Ik wilde mijn hand niet ophouden.” Met steun van de gemeente volgde ze enkele opleidingen. Ze liep stage bij de gemeente Nederweert en kreeg er een baan. In haar functie had ze te maken met re-integratiebureaus, maar enthousiast was ze er niet over. „Die trajecten duren vaak zo lang. Er vinden ellenlange gesprekken plaats over het creëren

van een vertrouwensband en zo. Flauwekul. Help ze aan een baan. Dat is veel beter voor hen.” De onvrede over het werk van die bureaus deed bij Ezerman het plan rijpen om er zelf eentje te starten. Ze trok drie maanden uit om een ondernemersplan te schrijven. Daarna zou ze de knoop doorhakken. In die periode kreeg ze al een opdracht van de gemeente Weert om vrouwen in de bijstand te bemiddelen naar (vrijwilligers)werk. Het was het duwtje dat ze nodig had. Ze nam in oktober 2008 ontslag en begon haar bedrijf Bijstand naar Werk. Nu, twee jaar later, heeft ze acht werknemers in dienst. „Ik slaag erin ruim 80 procent van de mensen aan de slag te helpen. De meesten hebben een betaalde baan.” Ezerman noemt zich ‘streng maar rechtvaardig’. Haar motto: „Mensen hebben het recht op een uitkering, maar de plicht om eruit te komen.” Als ze niet mee willen werken, heeft Ezerman er geen moeite mee om dat door te geven

aan de gemeente, zodat die de uitkering kan korten. Voor een alcoholverslaafde regelde ze hulpverlening én vrijwilligerswerk bij een kringloopcentrum. „Ik wil niet dat je met een fles op de bank gaat zitten, hield ik hem steeds voor.” Ze wist een werkschuwe woonwagenebener, wiens vriendin Ezerman enkele keren de huid vol schold, om te turnen in... jongerenwerker. Een vrouw die vier jaar (!) ‘begeleid’ werd door een andere re-integratiebureau kreeg ze in een mum van tijd aan de slag als schoonmaakster. Cilla Ezerman bakt geen zoete broodjes. „Ik probeer werk te vinden dat de mensen leuk vinden, maar werk hóéft niet leuk te zijn. Je kunt ook in je vrije tijd plezier hebben. En als mensen winkelmanager willen worden maar daar het cv niet voor hebben, zeg ik hen dat ook.” Met Ezerman gaat het privé ook goed. Ze heeft een huis gekocht en verbouwd. Ze heeft een nieuwe partner en is in verwachting van haar vijfde kind.